

Λεμονανθοί στο πέλαγο

Ανδρέας Καρακόκκινος

Λεμονανθοί στο πέλαγο

Ανδρέας Καρακόκκινος

Λεμονανθοί στο πέλαγο

Ιδιωτική έκδοση

ISBN 978-960-93-5569-8

Θεσσαλονίκη 2013

Του ιδίου

Πνοή της άνοιξης (2007)

Λεμονανθοί στο πέλαγο

Γεννήθηκα σε χώματα νησιωτικά
απλωμένοι λεμονανθοί στο πέλαγο
στη πλώρη ένα ποδήλατο
άφηνε πεταλιές στο αύριο
κι ο ποδηλάτης στο κατάρτι
αγνάντευε τα βάθη των ονείρων
η θάλασσα λαμπύριζε πράσινη
κι έσμιγε με τις λεμονιές
και τις βιολέτες της αυλής
που σε μεθούσαν άνοιξη.

Στις πίσω σελίδες των βιβλίων
ζωγραφίζαμε με ξυλομπογιές
εικόνες της παιδικής μας φαντασίας
ξεχνώντας την αιώνια αδυσώπητη μοίρα
η αβάσταχτη αρμονία των αρωμάτων
δεν άντεξε στο χρόνο
η γης χαράχτηκε σε δύο κομμάτια
κι εμείς αναζητάμε στίχους
να χτίσουμε μια γέφυρα ανάμεσα.

Λεμονιά στο συρματοπλέγμα

Η μνήμη λυπημένη
χαράζει τον Ιούλη
βαθιά στις φλέβες του
κι αφήνει ένα δάκρυ
σε ρημαγμένα σπίτια
τυλιγμένα σε αναρριχώμενα
συρματοπλέγματα
και στο άρωμα της λεμονιάς
που περιπλανιέται απορημένο
το γιασεμί μου στην αυλή
Θολό μέσα στο χρόνο
ανθοβολεί ακόμα πίκρα.

Σιωπηλός Ιούλης

Στην Ευτυχία Καρακόκκινου

Μέτρησα ξανά τους ήχους
που σημάδεψαν ζωές
μου βγήκανε φέτος τριάντα έξη.
Θυμάσαι;
Η βοή απ' ουρανό και θάλασσα
ο θάνατος
που σημαδεύει με το δάκτυλο
η αγωνία για το χρώμα της φρίκης
οι κραυγές της Εκάβης
ο θρήνος σου
κι ύστερα η σιωπή
των διαχωριστικών γραμμών...

μόνο το πικραμένο σου χαμόγελο
λείπει...

Ιούλης 2010

Ο Ιούλης πάντα καίει

Ο Ιούλης πάντα έκαιγε
από τότε που το συρματοπλεγμα
τυλίχτηκε στον ήλιο
και σκίασε αμείλιχτα
το άρωμα των λεμονανθών
το αρχαίο καράβι του Κάστρου
και την άμμο που λαμπίριζε στο λιμάνι
ως το ακρωτήριο με την εκκλησιά.

Ο Ιούλης πάντα καίει
στη μοναξιά των πέντε λόφων
θαμπώνει τα μάτια μας
κι οι χαραγμένες χούφτες μας
ανοίγουν άδειες από το χώμα της αυλής
που πλάθαμε λάσπη κι όνειρα
και μετρούσαμε τον έρωτα
με κλεμμένα φιλιά.

Διαδρομές χωρίς συρματοπλεγμα

Στον Γιάννη Ποδηναρά

Περπατήσαμε
πέρα απ' το συρματοπλεγμα
στην απαγορευμένη διαδρομή
αναμετρώντας φόβους παλιούς
κάτω απ' τον ίδιο ουρανό το ίδιο ήλιο.

Αναζητήσαμε
σε δρόμους ξεχασμένους
στα μισογκρεμισμένα όνειρα
τα ματωμένα σημάδια
που χάραξαν τη καρδιά του Ιούλη.

Αντικρίσαμε
πίσω από τη μάσκα του εφιάλτη
δυο αθώα μάτια παιδικά
απορημένα από τ' ανίερα παιγνίδια
ενός παράλογου θεάτρου σκιών.

Δέσαμε
το χτες σ ένα άλλο σήμερα
τα βλέμματα παιδιών κυρίαρχα
να απλωθούν παντού στην ίδια γη
σε διαδρομές χωρίς συρματοπλεγμα.

Κατεχόμενη Λευκωσία 2010

Σαν ξωτικό

Εκείνον τον Ιούλη
το μεταξένιο πέπλο
που κένταγες τις νύχτες
απλώθηκε πάνω από τα όνειρα
να σου χαρίσει τη χαρά
έτσι όπως το σχεδιάσανε
οι μοίρες της ζωής σου
λευκές δαντέλες, γιασεμιά
μια λαμπάδα κατάλευκη
δίπλα στο τραπέζι του χορού
κι εσύ βασίλισσα σαν από παραμύθι.

Εκείνον τον Ιούλη
οι τρεις Θεές που όριζαν
τα πεπρωμένα του θανάτου
χάραξαν στους χάρτες τη γραμμή
κι από τη θάλασσα ξεχύθηκε φωτιά
με κόκκινα χέρια σαν μαχαίρια
έκοψε το αύριο και τη χαρά στα δυο
από το ματωμένο γέλιο κύλισε δάκρυ
κι εσύ διωγμένη απ τη γιορτή
τριγύρναγες στο δάσος σαν ξωτικό
και γέλαγες απεγνωσμένα.

Οδοιπορικό

Ο χρόνος σταμάτησε
στη εποχή της θλίψης
κι άφησε ένα δάκρυ
να μουσκεύει τη μνήμη
σε κάθε οδοιπορικό
πίσω απ' το συρματοπλεγμα.

Ανεκπλήρωτα

Ένα ταξίδι
πέρα από τα σύνορα
των ονείρων
εκεί που η ψυχή αφήνεται
να αιωρείται
ανάμεσα
σε ανεκπλήρωτες
επιθυμίες
δρόμων που
δεν περπατήθηκαν
και στιγμών που σβήστηκαν
από κόκκινη βροχή
ένα ταξίδι
κι' ένα χάδι
σ' αυτά που δεν έζησες
τ' αγγίζεις
τα βουτάς στη καρδιά σου
κι αφήνεσαι στο μεθύσι
των συναισθημάτων
και της λεμονιάς.

Μόρφου, 2008

Βούττημα ήλιου

Βούττημαν ήλιου τζι ύστερις
τέλεια ποννά σιγράσει
Δημήτρης Λιπέρτης

Βούττημα ήλιου
στη θάλασσα που μας γέννησε
ένα χάδι τρυφερό
στους δρόμους που μας μεγάλωσαν
με τ' άρωμα της λεμονιάς.

Βούττημα ήλιου
σ' ένα ταξίδι της ψυχής
ν απλώσουμε το δάκρυ μας
από του Μόρφου στην Πεντάγια
κι απ' το Ξερό στο Θέατρο των Σόλων.

Βούττημα ήλιου
σε χαραγμένες μνήμες του Ιούλη
σε όνειρα που άλλαξαν διαδρομή
σε μισογκρεμισμένα σπίτια
που είναι εκεί και μας προσμένουν.

Μόρφου

Οι δρόμοι το ίδιο στενοί
μ' ονόματα αλλαγμένα
βήματα ξένα τους περπατούν
κι οι πόρτες των σπιτιών
τρίζουν απορημένες
μες στις αυλές τα γιασεμιά
είναι πάντα μαραμένα
και τις φωνές των κοριτσιών
που κάποτε τα τραγουδούσαν.

Οδός Πραξιτέλους

Σε μια στροφή του χρόνου συνάντησα
τα απομεινάρια του παράδεισου μου
η πόρτα κιτρινισμένη από αφροντισιά
και τα παντζούρια ξεφτισμένα
μόλις που θύμιζαν το πράσινο τους χρώμα.

Ο δρόμος γεμάτος ξένες πατημασιές
και τα παλιά μας βήματα σβησμένα
τα αθώα μάτια τα παιδικά
που έπαιζαν μπάλα στις αλάνες
κρυφτήκανε πίσω από σκοτεινές σκιές.

Οι αυλές βουβές από φωνές
πάγωσαν τη χαρά του Ορέστη
όταν ξαναβρήκε την Ιφιγένεια
άπλωσα τη ψυχή μου παντού
να βρω σημάδια από το χτες.

Βρήκα μονάχα ξέφτια από όνειρα
και τα παραθυρόφυλλα λυπημένα
τα χρώματα χαθήκανε στο χρόνο
θυμίζοντας μου το παράδεισο
που δεν με περιμένει πια.

Σπασμένο τζάμι

Ένα σπασμένο τζάμι στο παράθυρο
ένα κομμάτι του χτες
ένα μισογκρεμισμένο σπίτι
μια ρωγμή εγκατάλειψης

ένα συρματοπλεγμα στο χώμα
ένα χάραγμα της μνήμης
ένας απορημένος ουρανός
μια γη χωρισμένη στα δύο

κι απ' τις δύο πλευρές
οι άνθρωποι σμίγουν ματιές.

Το παλιό τραπεζομάντηλο

Ξαναγύρισα
χωρίς εκτοπισμένες μνήμες
ήταν όλα εκεί
μια ανοικτή πληγή
που περιμένει καρτερικά
να τη ραντίσεις
σταγόνες από δάκρυ χαμομηλιού.

Όλα στην ίδια θέση πίκρας
και στο τραπέζι στρωμένο
εκείνο το παλιό τραπεζομάντηλο
με τις κόκκινες ρίγες
με περιμένει πάντα
για ένα τελευταίο δείπνο
αποχαιρετισμού.

Απολιθωμένη μνήμη

Άδαιοι τοίχοι ξεφτισμένοι
τα παλιά πορτραίτα
ξαναγύρισαν στους τάφους
η θάλασσα με τα όνειρα
ρουφήχτηκε απ' το Θεριό της λίμνης
τα έπιπλα κάηκαν στη πυρά
μαζί με τις μάγισσες της νύχτας
κι η στάχτη τους σκορπίστηκε
στα τέσσερα σημεία της ανάσας μου
να αναπνέω απολιθωμένη μνήμη.

Κλεμμένο πορτοκάλι

Βάφαμε τις αυλές
με ανυπόμονες ματιές
μακραίναμε το χρόνο
ανάμεσα στις ανάσες
δυο βιβλίων ιστορίας
γνέθαμε τον έρωτα
στα μπλε τετράδια
εκεί που κρύβαμε τα μυστικά μας
και στο εξώφυλλο της καρδιάς
πλάθαμε με πηλό τα όνειρα
σε χρώμα κλεμμένου πορτοκαλιού
από τον κήπο δίπλα στο σχολείο.

Ύστερα ήρθε απρόσμενα
μια κόκκινη καταιγίδα φονική
τα έκλεψε όλα
και μας άφησε μονάχα
φλούδες αναμνήσεις.

Κάτω απ' το Θλιμμένο βλέμμα

Στη Νέλλη, τη Μάρω, τον Γιάννη, το Στέλιο

Ζωγραφίσαμε εικόνες με λέξεις
βουτηγμένες στα χρόνια εκείνα
που το γέλιο της άνοιξης
ήταν κομμάτι της ψυχής μας

βάλαμε χρώματα λαμπερά
σαν τα μάτια παιδιών
που κρατάνε στη χούφτα τη ζωή
και τη σιγουριά πως όλα είναι δικά τους.

Οι θαμπές πινελιές μέσα από το σήμερα
δεν χάλασαν τη λάμψη
απ' το ζωντάνεμα
των όμορφων στιγμών μας

Όνειρα που γεννήθηκαν
στην αυλή του σχολείου
στα στενά δρομάκια της γειτονιάς
στο άρωμα πορτοκαλιών τ' Απρίλη.

Χαράξαμε στη μνήμη
ότι δεν κιτρίνισε ποτέ
και γράψαμε τα ονόματα μας
κάτω από το Θλιμμένο βλέμμα
του τόπου που μας έκλεψαν.

Αρχαίο καράβι

Το καράβι αραγμένο
μες στη καρδιά του κάστρου
περιμένει δυόμιση χιλιάδες χρόνια
να σηκώσει μεταξένια πανιά
με ναύτες απ τους λαούς του τόπου
για να αρμενίσει στην ελευθερία.

Αναδυομένη

Μια στιγμή
μονάχα μια στιγμή
στις όχθες του ονείρου
ν απλώσουμε τις λέξεις μας
που μούσκεψαν
στο φως του φεγγαριού
να μετρήσουμε
τις σταγόνες και τις μέρες
που ταξιδεύουν χωρίς πυξίδα
και με τα χρώματα της ίριδας
να βάψουμε σ ένα νησί
τη ξεφτισμένη βάρκα
που τη λένε Αφροδίτη.

Στον αστερισμό της παρακμής

Ζούμε στον αστερισμό
της παρακμής
τα φεγγάρια ψεύτικα
αντιφεγγίζουν
σε παγωμένα βλέμματα
κι ανίερους κανόνες
ο ήλιος δεν ζεσταίνει
την ανάσα των δέντρων
μονάχα κρύβεται
πίσω από μαύρους καπνούς
συρματοπλέγματα
και λόγια υποκρισίας
το σκοτάδι
σβήνει το χαμόγελο
αφήνει μια χαρακιά
κι' εμείς ανήμποροι
μέσα σε αδιέξοδες διαδρομές
αναζητούμε το φως της ανατολής.

Αποδοχή

Η γης πικράθηκε
από τ' ατσάλινα χωρίσματα
που κόψανε το ποίημα στα δύο
κι εμείς χρόνια μετά,
σαν ανταμώσαμε στη γιορτή
σμίξαμε τα χέρια
κι ονειρευτήκαμε
να ξαναγράψουμε τους στίχους
σ' ένα καμβά ελπίδας
με άνθη λεμονιάς κι αγιόκλημα
ανάμεσα στις λέξεις
και να τους δέσουμε
με το χαμόγελο της ειρήνης
να μην χωριστεί ξανά
μήτε η γης μήτε το ποίημα.

Μνήμη

Η μνήμη
ένα δάκρυ που κυλά
σε ακτές βυθισμένες
στο ακροπάτημα της Θεάς
και σε γυμνές βουνοπλαγιές
με κάστρα στη κορφή
τριγυρισμένα
απ' το μύθο της βασίλισσας.

Θ' ανταμώσουμε ξανά

Θ' ανταμώσουμε ξανά
στα χαλάσματα που μας προσμένουν
μέσα σε σιωπή εγκατάλειψης
και στα λυπημένα ακρογιάλια
με το πνιγμένο το γέλιο των παιδιών.

Θ' ανταμώσουμε ξανά
γύρω από ένα ψάθινο πανέρι
γεμάτο πικραμένους λεμονανθούς
και πάνω στη μισογκρεμισμένη αποβάθρα
που βούλιαξε τα ταξίδια μας.

Θ' ανταμώσουμε ξανά
κάτω από τον αστόλιστο Επιτάφιο
που περιφέρεται στα όνειρα μας
και Θ' αναζητήσουμε χωρίς φιλί
μια έσχατη Ανάσταση.

Το παραμύθι τέλειωσε

Κλείσε το βιβλίο
το παραμύθι τέλειωσε
η προσμονή χωρίς τέλος
όσοι απομείναμε
μετράμε χαρακιές
στη καρδιά του καλοκαιριού
και γραμμές στην ιστορία
πράσινες, κόκκινες...
σκοτάδι...

Στη Θηλιά του συρματοπλέγματος

I - VIII

I

Το σκοτάδι
έφτασε στο βάθος
τα ουρανού και της θάλασσας
και τα λίγα άστρα
που δραπετεύσαν από το φως
επέμεναν ακόμα
να φωτίζουν τη μοναξιά της γης
και τη θλίψη της εικόνας σου
της απλωμένης κάτω από τη σκιά
του τεντωμένου συρματοπλέγματος
η μοίρα που υφάνθηκε
με την άδικη ηλακότη
όλων των κατακτητών σου
έσμιξε πάνω στο χώμα
τον αιώνιο πόνο
με το ξεθωριασμένο χρώμα
του καλοκαιριού
που βούλιαξε κάτω από το άγρυπνο βλέμμα
του παντοτινού εφιάλτη

*μοίρα εσύ,
η θρεμμένη με τα εφιαλτικά μάτια
του προδότη
η λαβωμένη κι η απροστάτευτη
αναζητάς στα μονοπάτια της μνήμης
το φως της χαραυγής
που κρύφτηκε στα υπόγεια
της παγκόσμιας αναλγησίας*

II

Η γης σου
που ανάθρεψε τις δύσκολες ώρες
την ελιά
που όργωσε με τα χέρια το χωράφι
του σταριού
που μάζεψε στο κόρφο της τ' άνθη
της κιτρολεμονιάς
και στόλιζε τα μαλλιά
μ αγιόκλημα
σβήνει κάτω από τη φωτιά
των αργυρίων
ανήμπορη να ανασάνει
στο βάρος της ζυγαριάς
που σφυρηλάτησαν ιππότες
σταυροφόροι
και βιαστές με ημίψηλα καπέλα

ανάσα του γαλάζιου
και βάρος της πέτρας
ασήκωτης δουλείας
από τα κάγκελα της φυλακής
δεν περνά πια ο αγέρας
κι η δροσιά του χαμόγελου
αλυσσοδεμένη
παραπαίει στο κελλί της

III

Οι ήρωες σου
δεν κοιμούνται πια στα μνήματα
των τύμβων και των εκκλησιών
δεν αφήνουν τα κορμιά τους
να αναπαυθούν στον απόηχο
της Θυσίας τους
μονάχα περπατάνε
απ άκρη σ άκρη το μεσονύχτι
αναμετρώντας
τα μαχαίρια της σφαγής
τα σχοινιά της κρεμάλας
τις οβίδες των πυροβόλων
κι η φωτιά ολοένα κυριεύει
τα βουνά με τα γέρικα πλατάνια,
τα κάστρα, τα μοναστήρια
και τα κρησφύγετα
της ελευθερίας

ύμνος
στο συλλείτουργο
με τα λάβαρα υψωμένα
ως την άκρη της ελπίδας
μη και λυγίσουν
τα βλέμματα των παιδιών σου
μπροστά στις αγχόνες
που στήθηκαν στις πλατείες

IV

Οι ακρογιαλιές σου
που γέννησαν την ομορφιά
κι αγκάλιασαν
τα θεϊκά κορμιά του μύθου
κρατάνε ακόμα
το κόκκινο χρώμα της σκουριάς
σαν μια αρχαία κατάρα
που κανένας θνητός
δεν έλυσε το χρησμό της
και καμιά Σαλαμίνα
δεν θα ξανακτιστεί
για να απαλύνει το χαμό
του Ονήσιλου στην Αμαθούντα
κανένας Ευαγόρας ή Ακρίτας
δεν θα εκδικηθεί
τους στόλους των πειρατών
που λεηλάτησαν το κορμί σου

*πουλιά που σε τραγούδησαν
κρυμμένα στις φυλλωσιές
της ιστορίας σου
τώρα σιωπούν
αναζητώντας σε κενοτάφια
παλιών βασιλιάδων
το χάλκινο στεφάνι
και τη λαλιά τους*

V

Τα σπίτια σου
 που άλλοτε γιόρταζαν
 μέσα σε φιλόξενες μυρουδιές
 σαν γέμιζαν οι κάμαρες
 από τα γέλια των παιδιών σου
 οι γειτονιές ανάδυσαν
 τ' αρώματα της λεμονιάς
 και της χαράς
 που έφταναν ως τα ψηλά καμπαναριά
 κι έσμιγαν με τους ήχους
 του εσπερινού
 τώρα απορημένα
 αφημένα στην οργή
 των βοριάδων
 σαπίζουν σε αβέβαιο αύριο
 κι άδειες υποσχέσεις

*ψαλμοί εσπερινοί
 της Μαχαφώτισσας Παναγιάς
 που τραγουδούν το Χαίρε
 απλώνονται ως πέρα
 στις μισογκρεμισμένες εκκλησιές
 ανάβουν αναστάσιμα κεριά
 κι αφήνουν ένα δάκρυ
 άγιασμα στο Δισκοπότηρο*

VI

Τα χρόνια σου
τα μέτρησα μες στους αιώνες
κι είδα τους αφεντάδες
να σε πουλάνε στα παζάρια
ξαπλωμένη γυμνή
πάνω στους βρώμικους πάγκους
κι είδα τουςπραματευτάδες
ν' απλώνουν τα χέρια τους
ν' αρπάζουν κομμάτια της σάρκα σου
και να τα περιφέρουν
στα χωριά σου αλαλάζοντας
είδα στους πύργους της ρήγαινας
τις σημαίες των κατακτητών
να κυματίζουν κατοχή
και στα λιμάνια σου ξένοι στρατοί
να μαγαρίζουν τις ακτές σου

θρήνοι
πάνω στη καιόμενη άμμο
του καλοκαιριού
κι οδυρμοί των μανάδων στους δρόμους
για τα παιδιά σου που φεύγουν
στο χαμό

VII

Τα παιδιά σου
που κοιτάζαν το θάνατο στα μάτια
και πάλευαν στ αλώνια με τον Χάροντα
περιπλανιούνται στα μονοπάτια
της απόγνωσης και της σιωπής
κι αντικρίζουν
τις πόλεις σου και τα χωριά
ν' αναπνέουν
κάτω από σκοτεινιασμένα σύννεφα,
τους δρόμους σου κομμένους στα δυό
με οδοφράγματα της ντροπής,
τις πατημασιές των άταφων νεκρών
να σβήνουν κάτω από ξένα βήματα
και το αίμα όλων αυτών
που σήκωσαν ψηλά τη γροθιά
ως τον ουρανό της δικαιοσύνης
να κυλά ποτάμι αδικαίωτο

*απορημένα μάτια παιδικά
που άφησαν το χαμόγελο τους
ανάμεσα σε τσαντίρια
που διάβαζαν και έγγραφαν
κάτω απ' τη σκιά των δέντρων
αναρωτιούνται πάλι
το αιώνιο γιατί*

VIII

Το αύριο σου
τυλιγμένο σ' ένα σύννεφο θολό
με καινούργιες πληγές
να σου χαρακώνουν τα στήθια
και τις παλιές να στάζουν θλίψη
ταξιδεύει με μαύρα πανιά
και κουρασμένους κωπηλάτες
σε θάλασσες αφιλόξενες
με κύματα φίδια που χτυπάνε
να σε βουλιάζουν στο βυθό
μιας άλλης ανοίκειας ηθικής
τα λάβαρα της ιστορίας σου
διπλωμένα στο παλιό σεντούκι
θα ανασάνουν τις προσταγές
καινούργιων αφεντάδων
ορατών και αοράτων
κι εσύ θα αρμενίζεις
στη προσδοκία της Ανάστασης

*ποια αλήθεια
ποιος ήλιος και ποιο φεγγάρι
ποια λόγια και ποιοι στίχοι
θα φωτίσουν ξανά αυτό το τόπο
που ματώνει κάτω από τη θηλιά
ενός ατέλειωτου συρματοπλέγματος;*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λεμονανθοί στο πέλαγο.....	7
Λεμονιά στο συρματοπλεγμα.....	8
Σιωπηλός Ιούλης.....	9
Ο Ιούλης πάντα καίει.....	10
Διαδρομές χωρίς συρματοπλεγμα.....	11
Σαν ξωτικό.....	12
Οδοιπορικό.....	13
Ανεκπλήρωτα.....	14
Βούττημα ήλιου.....	15
Μόρφου.....	16
Οδός Πραξιτέλους.....	17
Σπασμένο τζάμι.....	18
Το παλιό τραπεζομάντηλο.....	19
Απολιθωμένη μνήμη.....	20

Κλεμμένο πορτοκάλι.....	21
Κάτω απ' το θλιμμένο βλέμμα.....	22
Αρχαίο καράβι.....	23
Αναδυομένη.....	24
Στον αστερισμό της παρακμής.....	25
Αποδοχή.....	26
Μνήμη.....	27
Θ' ανταμώσουμε ξανά.....	28
Το παραμύθι τέλειωσε.....	29
Στη θηλιά του συρματοπλέγματος.....	31
I - VIII.....	33-40

